

Като се свърши каденето, баба взе една бакъ- рена тепсия и тури на нея отъ всѣко ядене по- малко; тури сжщо и малко пепелъ отъ огнището и сурова леща. Презъ годината всички тия кадени нѣща ще ѝ служатъ за лѣкарства; съ пепелъта отъ пѣна ще пропжжда таласъмитѣ и караконджолитѣ. Следъ това баба отлѣ малко медъ въ една чинийка, тате го прикади още веднажъ и го тури предъ голѣмия божигробски иконостасъ. Облаци отъ ароматиченъ измирски тамянъ изпълниха стаята.

Захвана се вечерята. Разчупиха питата на малки части, натопахъ всѣка частъ въ меда и дадохъ всѣ- киму по малко. Всички ядѣхме лакомо вкуснитѣ постни ядива. А шарената габровска бѣклица обикаля отъ уста на уста и весели стари и млади. Баба ниже приказки за „страшното“, а тате разказва за своитѣ търговски работи. Обичай е, софрата да не се вдига до полунощъ.

Тѣкмо се бѣхме увлѣкли въ една забавна ис- тория отъ турско време, която ни разказваше баба, на портата се изтропа. Излѣзе баща ми и доведе цѣла дружина премѣнени млади момци — *коледари*, дошли да ни честитятъ свѣтлия праздникъ и да изре- чатъ благословии за домъ и челядъ. Тѣ стоятъ на крака до вратата, стоимъ прави и ние и чакаме главатаря да запѣе. Сѣкашъ че се намираме въ черква. Следъ малко коледаритѣ се приближаватъ до трапезата и подемаатъ:

Богъ се роди, Коledo,
Снощи вечеръ, Коledo,
И крачунци доведе
Съ бѣла шапка на глава.
Сива-сива гължбице,
Де си ушла и шетала?